

Παρίσι

Σκηνή 1

Μέρεντιθ

Σοφιστική αισθητική, χρώμα γκρι ανοιχτό, σατινέ χαρτί, κομψός σχεδιασμός. Μια πρόσκληση πολυτελείας. Το όνομα του Αντουάν είναι γραμμένο με χρυσά καλλιγραφικά γράμματα. Το δικό μου δεν υπάρχει. Όσοι είναι της προσκολλησεως δεν έχουν ύπαρξη. Ο Αντουάν γυρίζει προς το μέρος μου και μου χαμογελάει, ανίδεος για τις σκέψεις που με ταράζουν. Από τη στιγμή που μπήκαμε στη μαύρη λιμουζίνα με τα φιμέ τζάμια, δεν έχουμε ανταλλάξει κουβέντα, αλλά το χέρι του δεν με έχει εγκαταλείψει στιγμή. Αυτή και μόνο η γλυκιά αγκαλιά μου δίνει κουράγιο για να αντιμετωπίσω τη βραδιά.

Ο οδηγός ανοίγει την πόρτα και ο Αντουάν μου τείνει ευγενικά το χέρι. Είναι ολόκληρη τέχνη αυτό το πόδι που βγαίνει πρώτο έξω, κυρίως όταν φοράς μακρύ φόρεμα και εσάρπα που γλιστράει συνεχώς και ισορροπείς επικίνδυνα πάνω σε γόβες στιλέτο. Οι καλεσμένοι συρρέουν. Όλοι λένε το όνομά τους στις υπεύθυνες υποδοχής που τσεκάρουν αν τους επιτρέπεται να εισδύσουν σε αυτό το άντρο των λίγων και εκλεκτών.

Η κοπέλα χαμογελάει στον Αντουάν δείχνοντας τα αστραφτερά δόντια της –είναι δυνατόν να έχει κανείς τόσο αστραφτερά δόντια;– και έπειτα στρέφεται σε εμένα, με ένα ερωτηματικό βλέμμα που, στο δευτερόλεπτο, πυροδοτεί μέσα μου το σύνδρομο της παρείσακτης.

«Είστε η κυρία...»

Ο Αντουάν μεσολαβεί και παρακάμπτει την ερώτηση με έναν γρήγορο ελιγμό.

«Η κυρία με συνοδεύει».

«Σε αυτή την περίπτωση...»

Μας αφήνει να περάσουμε και μου εύχεται καλή διασκέδαση με εκείνη την ελαφρώς βεβιασμένη ευγένεια που μου δίνει στα νεύρα.

Είναι μια βραδιά χορηγών. Το χιλιοστό φιλανθρωπικό δείπνο για την προστασία της πολιτισμικής και καλλιτεχνικής κληρονομιάς. Όλη η αφρόκρεμα είναι εδώ. Ετερόκλητοι προσκεκλημένοι από εντυπωσιακά διαφορετικά περιβάλλοντα. Τηλεπερσόνες, πολιτικοί, κοσμικοί, κληρονόμοι, τα μεγάλα αφεντικά του χρηματιστηρίου, διανοούμενοι, καλλιτέχνες. Κι εγώ, κι εγώ, κι εγώ... που δεν είμαι παρά μικρή και ασήμαντη εγώ.

Εδώ και πάνω από μισή ώρα, απολαμβάνουμε το κοκτέιλ του καλωσορίσματος, όρθιοι στο πλήθος, με το ποτήρι της σαμπάνιας στο χέρι και το κατάλληλο για την περίπτωση λοξό βλέμμα, για να χαιρετάμε, αλλά κυρίως για να εντοπίζουμε και να αξιολογούμε ενδεχόμενες χρήσιμες γνωριμίες. Ο Αντουάν είναι σαν το ψάρι στο νερό. Η συνήθεια. Λόγω της αξιοζήλευτης θέσης του σε έναν από τους μεγαλύτερους ραδιοφωνικούς σταθμούς της Γαλλίας, έχει πρόσβαση παντού.

«Όλα καλά, αγάπη μου;» μου ψιθυρίζει.

Πού να βρω το κουράγιο να τον βγάλω από την πλάνη του; Ήταν πολύ σημαντικό γι' αυτόν να τον συνοδεύσω. Δείχνει τόσο περήφανος όταν με συστήνει. Ένα ζευγάρι μάς πλησιάζει. Αναγνωρίζω την παρουσιάστρια μιας επιτυχημένης τηλεοπτικής εκπομπής και, στο πλάι της, έναν διάσημο αθλητή.

«Αντουάν!»

Χιλιάδες διαχύσεις – που μετά βίας δείχνουν φυσικές – προσπαθούν να δώσουν έναν τόνο δήθεν οικειότητας. Αντιλαμβάνονται τελικά την παρουσία μου και μου ρίχνουν ένα βλέμμα με σχήμα ερωτηματικού: *Ποια είναι αυτή;*

«Να σας συστήσω τη σύντροφό μου, τη Μέρεντιθ», ανακοινώνει περήφανος ο Αντουάν.

Η παρουσιάστρια με σκανάρει από την κορυφή ως τα νύχια. Ψάχνει στον σκληρό δίσκο της μνήμης της μήπως μπορεί να με συνδυάσει με κάποιον γνωστό. Κανένα αποτέλεσμα.

«Και τι κάνετε στη ζωή, Μέρεντιθ;»

«Είμαι ηθοποιός».

Κάνω ότι δεν καταλαβαίνω τον σαρκασμό στο «Α τι ωραία» που ακολουθεί. Τα μάτια της μικραίνουν, γίνονται δηλητηριώδη, πριν ρίξει το φαρμάκι της.

«Και τι έχετε παίξει;»

Μπίνγκο.

Τα τελευταία πέντε χρόνια που πασχίζω επαγγελματικά συμπυκνώνονται στα μάγουλά μου και αυτά αρπάζουν φωτιά. Η άλλη γυρίζει για λίγο ακόμη το μαχαίρι στην πληγή των κόμπλεξ μου δείχνοντας ότι αντλεί έτσι μια χαίρέκακη απόλαυση. Γιατί να μην εκμεταλλευτεί αυτή τη θεόσταλη ευκαιρία να διασκεδάσει την πλήξη που δεν λείπει ποτέ από αυτές τις κοσμικότητες; Τελικά, πίνω μια γουλιά από τη σαμπάνια μου.

Επιτέλους, ανακοινώνεται το δείπνο. Φυσικά, δεν κάθομαι δίπλα στον Αντουάν. Μου ρίχνει ένα απολογητικό βλέμμα πάνω από την περίτεχνη ανθοδέσμη στο κέντρο του τραπέζιου, που ορθώνει ένα φράγμα ανάμεσα στις δύο αντικρινές σειρές των συνδαιτημόνων, αποκλείοντας κάθε πιθανότητα συνομιλίας. Μοναδική διέξοδος κοινωνικοποίησής μου είναι οι δύο διπλανοί μου, δεξιά και αριστερά. Από τη μια, μια αριστοκρατική μορφή αποφασισμένη, εξαρχής, να μου γυρίσει την πλάτη και να μου προσφέρει ως μοναδική εναλλακτική να ανοίξω κουβέντα με τον περίτεχνο κότσο της. Μου μένει ο άλλος. Ένας γκριζομάλλης κύριος κάποιας ηλικίας, πεπεισμένος ότι έχει δικαίωμα να πάρει κάποιες ελευθερίες.

Αντιστέκομαι για λίγο στις λάγνες επιθέσεις του και μετά, μη αντέχοντας πια, εγκαταλείπω το τραπέζι και καταφεύγω στις άδειες τουαλέτες. Κλειδώνομαι γυρνώντας το κλειδί δύο φορές. Εδώ θα μείνω. Δεν θα ξαναβγώ ποτέ. Μπαίνουν δύο γυναίκες. Διορθώνουν το μακιγιάζ τους μιλώντας περί ανέμων και υδάτων. Αναγνωρίζω τη φωνή της παρουσιάστριας. Αυτή η σύντομη ανάπαυλα της προσφέρει, φαίνεται, την ευκαιρία να κριτικάρει όλους τους καλεσμένους, χαρίζοντας ένα δηκτικό σχόλιο στον καθένα – σκηνή βγαλμένη κατευθείαν από ταινία. Ο Αντουάν και εγώ δεν αποτελούμε εξαίρεση. Κυρίως εγώ. Και δεν μου χαρίζεται στο ελάχιστο: ωραία κοπέλα, αλλά ηθοποιός δεύτερης κατηγορίας, παίζει έξυπνα το παιχνίδι της «χτυπώντας» έναν καλό σύζυγο...

Μου έρχεται ναυτία. Έπειτα από ένα λεπτό, που μου φαίνεται αιώνας, φεύγουν επιτέλους. Έχουν άδικο: όταν πλησιάζω πάλι τον Αντουάν, με το χαμόγελο στα χείλη, παίζω με εξαιρετικό ταλέντο τον κόντρα ρόλο μου. Εκείνος δεν καταλαβαίνει τίποτα.

Σκηνή 2

Μέρεντιθ

Σπρώχνω την πόρτα του ινστιτούτου αισθητικής που είναι κρυμμένο σε ένα δρομάκι της γειτονιάς μου, στο κέντρο του 19ου διαμερίσματος του Παρισιού. Είναι μέρες τώρα που το σκέφτομαι περνώντας από μπροστά – χρειάζομαι ένα μασάζ. Μετά το γκαλά, δημιουργήθηκαν από την ένταση κόμποι σε όλη μου την πλάτη και, όπως όλοι ξέρουμε, το σώμα δεν λείι ποτέ ψέματα. Η βραδιά έφερε στην επιφάνεια πράγματα που θα προτιμούσα να μείνουν θαμμένα. Τώρα που αποκαλύφθηκαν, έχουν στραβώσει τα πάντα...

Ο χώρος είναι πολύ μικρός, αλλά είναι ένα βωμός αφιερωμένος στην ευεξία, διακοσμημένος με φινέτσα και καλαισθησία. Με αναλαμβάνει μια κοπέλα που τη λένε Λαμάι. Με οδηγεί στην αίθουσα περιποίησης. Ένα κεφάλι Βούδα, κεριά και ατμοσφαιρική μουσική, χαμηλός φωτισμός. Το πνεύμα μου δέχεται αυτό το κάλεσμα να περιπλανηθεί και να χαρεί την ανάπαυλα. Γδύνομαι γρήγορα. Η Λαμάι χτυπάει την πόρτα. Η γλύκα της φωνής, των ματιών, της αφής της με ηρεμούν αμέσως. Χαμογε-

λάει, μου λέει να ξαπλώσω. Το άρωμα των αιθέριων ελαίων με ταξιδεύει μακριά, και τα χέρια της αρχίζουν να δουλεύουν.

Η Λαμάι λύνει επιδέξια τους κόμπους μου και με τον ίδιο λεπτό τρόπο με οδηγεί να λύσω και τη γλώσσα μου.

«Δεν ξέρω πια πού βρίσκομαι», με ακούω να λέω. «Περνάω μια πολύ μπερδεμένη περίοδο...»

Στην αρχή, οι λέξεις βγαίνουν δύσκολα. Σιγά σιγά, χαλαρώνω και παραδίνομαι.

«Αγαπώ... κάποιον. Αλλά... είναι παράξενο, ό,τι κι αν κάνω, δεν τα καταφέρνω να νιώσω άνετα. Κι όμως, μ' αγαπάει πολύ κι αυτός. Ένας αμοιβαίος έρωτας. Συμβαίνει τόσο σπάνια, δεν νομίζετε;»

Η Λαμάι συμφωνεί σιωπηλά – κυρίως για να μη διακόψει με περιττά λόγια την εξομολόγησή μου. Προφανώς έχει συνηθίσει να ακούει άγνωστες να βγάζουν τα εσώψυχά τους. Αφήνομαι, λοιπόν, να με παρασύρει ο ευγενικός τρόπος με τον οποίο ακούει.

«Καταλαβαίνετε... Δεν έχω κανέναν λόγο να νιώθω περήφανα για τον εαυτό μου. Έχω την αίσθηση ότι είμαι το τίποτα...»

«Μα τι εννοείτε *τίποτα*;» απορεί η Λαμάι.

«Να, εκείνος έχει φτάσει ψηλά, είναι επιτυχημένος, έχει κερδίσει το παιχνίδι. Εγώ, τώρα κάνω τα πρώτα μου βήματα. Και ποιος ξέρει αν θα βγω ποτέ από τη σκιά».

«Αν μου επιτρέπεται, είστε *ήδη* κάποια».

Αναστενάζω, ενώ μέσα μου σπαραζώ.

«Είμαι κάποια, αλλά όχι αυτή που ονειρευόμουν. Νιώθω σαν μουντζούρα, σαν ένα πρόχειρο σκίτσο του εαυτού μου, καταλαβαίνετε;»

Μέσα στο ημίφως, έχω την εντύπωση ότι η μασέζ, που εκτελεί χρέη ψυχοθεραπεύτριας, χαμογελάει.

«Εμείς οι Ασιάτες γοητευόμαστε από το ατελές...»

Εύκολο να το λες, δύσκολο να το κάνεις. Δεν θέλω να υπάρχω μόνο μέσα από εκείνον! Και αρνούμαι να εξαρτώμαι από αυτόν για να νιώθω ζωντανή!

«Όσο δεν έχουμε βρει τον εαυτό μας, είναι δύσκολο να αγαπάμε τον άλλον».

Τα λόγια της Λαμάι μένουν για μια στιγμή μετέωρα και βρίσκουν μέσα μου ιδιαίτερη ανταπόκριση. Η τόσο έντονη συναισθηματικά συνεδρία φτάνει στο τέλος της, η Λαμάι εξαφανίζεται και με αφήνει μόνη μου στη ζεστή μαλακή φωλιά μου. Παίρνω λίγο χρόνο για να μαζέψω το μυαλό μου. Και ξανασκέφτομαι τους άντρες που είχα πριν από τον Αντουάν, αυτές τις αποτυχημένες, τις λιγότερο ή περισσότερο συνειδητά σαμποταρισμένες, με δική μου ευθύνη, σχέσεις, εξαιτίας αμφιβολιών και κρυφών συμπλεγμάτων που τις υπονόμευαν αργά και σταθερά ώστε να αποθαρρυνθούν. Θα άφηνα και την ερωτική ιστορία μου με τον Αντουάν να έχει την ίδια μοίρα;

Ακούω για μια στιγμή την ψυχή μου. Όχι. Τον αγαπώ πάρα πολύ για να το επιτρέψω. Πρέπει να βρω τον τρόπο να υπάρξω μόνη μου. Αλλά πώς;

Εκεί που ντύνομαι, μια ιδέα τρελή, τολμηρή, ριψοκίνδυνη χαράζει σιγά σιγά τον δρόμο της μέσα στο μυαλό μου.